

ही रान काणी...

— प्रकाश पर्येकार

हांव एक सारको घुंव घुंव, घुंवतां रान रान भोंवतां
भोंवतां रे त्या पालसणांनी घळण दोंगर देंगणांनी
हांव चलतां, चलतां चलतच रावतां आनी घेतां थाव
झडून गळून पडिल्ल्या त्या विविध झाड खोलप्यांनी
केन्ना मुयो काटमुयो वाळटी जावन राबितो म्हजो हांगा
झडपून पुरून नासून शेपून गेल्ल्या त्या रान रोयणींनी
जाल्यार केन्ना अस्वल वाग साळीच्या पोडींतल्या त्या
खोल खोल काळोख दाट दाट घळण वळण देंगणांनी

हांव गरगर गरगरतां हुस्केतां खर्शेतां म्हजेच भोंवतणी
चलतां दिमकुऱ्यांनी केन्ना धांव धांवतां मेरवाच्या पावलांनी
उडून ऊंच ऊंच वतां हांव पालसण देंगण घळी पलतडीं
आनी दुखेस्त जावन बसतां सुकून मरून गेल्ल्या झाडां झुडपांनी

हांव घश्टतां कश्टतां ओडत सरपटत हावेसान मुखार वतां
रिगतां बिळांत घुसतां पेडींनी जातां एकरूप रान फुलां फुलांनी
रान धड दरड ऊंच ऊंच दोंगर खडयांचो घेतां थाव हांव
मागीर थकून थकून भागून भागून रिगतां वटवागळांच्या पेडींनी

न्हंयचे आलतडी हांव केन्ना रान व्हाळांचे पलतडी पलतडी
भोंवतां भर दनपरां केन्ना केन्ना पावसाच्या झडी वावझडींनी
देखतां भरून घसघसपी फसफसपी वझरे वझरेच ते सगळे
दोंगराच्या त्या शिल्प कल्प सुंदर भुलोवपी कड्या कड्यांनी

तीं भोंवपी सावदां उडटीं सवणीं मोराचीं रंग गंधयाळीं पांखां
नियाळटां हांव हें सगळें घोण, वायेरें रानकावळ्याच्या दोळ्यांनी
भीर भीर सर सर सळ सळ पानां पानांत हो नाद रानपिसो
थाव घेतां आत्मसोदा फाटल्यान धांवतां सोंश्या पांवल्यांनी

आयज हांगा पेटला दाटला रानांत उजो जाळटा रान रान सगळें
हुलपून गेल्यात कोण मेल्यात सगळ्यांक जाय थेंब थेंब पाणी
धुंवराचे लोट मळबांत धुकोट देंगणांत खातड मड्यांच्यो घाणी
हड्ड्यांत हुस्कार स्वासांत स्वास दोळ्यांत म्हज्या खार खार पाणी

हुलपून गेलां जळून गेलां गोबर जालां धुंवर धुंवरच सगळो ह्या रानी
म्हजें अस्तित्व आतां करपून पुसून नासून गेलां जालां एक काणी
गंध परमळ उडून गेला ह्या देंगणा देगणांत मरण मरणाच्योच घाणी
रान रान रान रान रान रान रानाचीच ही रान मरण मरण काणी...

